

κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἔμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ δυστυχής. ἡλπίζετο ὅτι καὶ ἐκεῖνος θὰ ἐπανελάμβανε ὅταν ὅμως ἡ ὑπανδρος γυνὴ ᾗναι δυστυχής, ἡ δυστυχία της εἶναι πλήρης καὶ ἀνεπανόρθωτος!

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἐφοδίζα, οἱ δὲ λόγοι μου ἔφεραν τὸ ἐπιθυμητὸν ἀποτέλεσμα. Ἐτρόμαξεν ἡ μικρὰ διὰ τὴν περιμένονταν αὐτὴν δυστυχίαν, διότι ἡ ζωὴν φαντασία της ἐδέχθη προθύμως ὡς ἀναποφεύκτους ὅλας τὰς θλιβεράς ὑποθέσεις, ὅσας ἀνηλεῶς ἐξέθεσα ἐνώπιόν της.

— Ἀναμφιβόλως, ἀναμφιβόλως, ἐπιθύρισε μὲ ἡλ-
λοιωμένην φωνήν, βλέπω ὅτι θὰ δυστυχίσω

Ἄλλὰ μήπως βλέπω καὶ τὸ μέσον τῆς θεραπείας;

— Ὑποθέτετε λοιπὸν ὅτι ὁ κύριος πατὴρ σας;

— Ὁ πατὴρ μου; ἂν ἤξευρε μόνον ὅτι τοιοῦτό τι διαλογίζομαι! . . . κακὸς δὲν εἶναι καὶ πολὺ μὲ ἀγαπᾷ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ μ' ἐρόνευσεν!

— Εἶναι δυνατόν!

— Ἐπειτα, ἔδωκε τὸν λόγον του, καὶ δὲν εἶναι ἄνθρωπος νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ, καὶ ἂν ἀκόμη πεισθῇ ὅτι ὁ γάμος οὗτος θὰ μὲ καταστήσῃ διὰ βίου δυστυχῇ.

— Τρομερὸν πρᾶγμα! εἶπα στενάζων.

Ἐστέναξε δὲ καὶ ἡ κόρη στεναγμὸν ἀθυμίας καὶ θλιβεράς ὑπομονῆς, ὅστις παντάπασιν δὲν μ' ἠὐχαρίστησε· διότι ἐπανάστασιν ἤθελε καὶ ὄχι ὑποταγήν.

— Λοιπὸν, ἀνέλαβα μετὰ μικρὰν παύσιν, θὰ ὑπακούετε;

Μ' ἐκούταξεν ἀτενῶς.

— Νομίζετε ὅτι ἔμπορεῖ νὰ γείνῃ ἀλλέως; Λέγετε, γνωρίζετε κἀνὲν μέσον νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ πατὴρ μου ν' ἀλλάξῃ γνώμην, νὰ θαλήσῃ νὰ διαλύσῃ τὸ συνοικέσιον τοῦτο; λέγετε, γνωρίζετε κἀνὲν τοιοῦτο μέσον;

— Ἰτως, ἀπεκρίθην παραδόξως ἀνασκιρτήσας.

— ὦ! λέγετε, λέγετε, εἶπεν ὀρμητικῶς· τί πρέπει νὰ κάμω;

Δύσκολος ἦτον τότε ἡ θέσις μου· ἤγγιζα εἰς τὸν σκοπὸν· ἀλλὰ τὸ δυσχερέστερον καὶ ὀλισθηρότερον βήμα ἦτον τὸ τελευταῖον.

Ὅθεν ἐδίστασα νὰ προσφέρω τὸν ὀριστικὸν λόγον.

Ἐπρεπεῖν ὥστ' ὅσον νὰ λαλήσω, ὁ καιρὸς καὶ ἡ νεῆνις μ' ἐβίαζαν. Ἐμελλὰ νὰ ὑπακούσω, ὅταν παρ' ἐλπίδα ὁ πατὴρ ἐξύπνησε, καὶ οὕτω διεκόπη, εἰς τὸ ὠραιότερον τῆς μέρας, ἡ σειρὰ τῆς ὀμιλίας μας. Τρίτην ἤδη φορὰν συνέβαινε τὸ τοιοῦτο, καθὼς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τινῶν ἐπιφυλλίδων, αἵτινες παύουν ὅταν πάλλοντες περιμένωμεν τοῦ δράματος τὴν λύσιν, καὶ μᾶς παραπέμπουν ἀνηλεῶς εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον. Καὶ ὅμως ἠὐχαριστήθην σχεδὸν διὰ τὴν ἄκαιρον ταύτην διακοπήν, ἥτις ἀπεμάκρυνε τὴν στιγμὴν χωρὶς νὰ μεταβάλῃ τὴν θέσιν, ἂν μολαταῦτα δὲν τὴν ἔχειροτέρευε. Δυσαναγκαστοῦσα εἶδε τοῦτο ἡ νεῆνις. Ἀὖν ἦτον δυνατόν νὰ κοιμηθῇ πέντε λεπτὰ ἀκόμη ὁ φίλυπνος ἐκεῖνος! Ἀνθρώποι τινες εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὅλα τὰ κάμνουν παράκαιρα.

Καὶ αὕτη μὲν ἔλαβε πάλιν εἰς χεῖρας τὰς ἰφημερίδας της, ἐγὼ δὲ ἐκόλλησα τὴν παρειάν μου εἰς τὸ ἔρεισμα τῆς ἀμάξης, καὶ ἐχαμήλωσα τὰ βλέφαρά, ὡς ἄνθρωπος ἐτοιμαζόμενος νὰ κοιμηθῇ. Διὰ τοῦ διπλοῦ τούτου στρατηγήματος καὶ τῆς ἐπιμόνου ἀφωγίας,

ἡλπίζετο ὅτι καὶ ἐκεῖνος θὰ ἐπανελάμβανε τὴν σικὴν του. Ἄλλ' ἡ ἐλπίς μας ἐματαιώθη· εἶχε χορτάσει τὸν ὕπνον, καὶ φόβος ἦτον μὴν τοιοῦτον ταξιδίου ἐμελλε νὰ γείνῃ μὲ ὀρθαλμούς.

Καιρὸς ἀστείχμου δὲν ἦτον· ἐπέκειτο ἐντὸς τοῦ λιμένος.

Ὅλον τὸ δειλινὸν καὶ τὸ ἐσπέρας ἐμέναν δοκῶντες εὐτυχές τι περιστατικόν, ἱκανὸν ἀπαλλάξῃ τοῦ ἀκουσίου τούτου Κερβερού.

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ἐφθόσμεν εἰς ὅπου ἔπρεπε νὰ δειπνήσωμεν.

Εἶχα φάγει πολλὰ ὀλίγον, ὡς ἐνθυμίζετο, καὶ λογῶν μὲ ἐντροπήν μου ὅτι δὲν ἤμην ὀλωλωμένος ὥς ὅρεξιν.

Ἐκάθησα εἰς τὴν τράπεζαν ἀπέναντι τῆς ἥτις ἰδοῦσά με ἐξεπλάγη. Καθὼς τὸ προλαβόν ἐνόμειεν ἴσως ὅτι καὶ τότε θ' ἀφίεροντα τὸν καὶ εἰς τὴν σύνταξιν νέας ἐπιστολῆς.

Εἶναι γνωστὴ ἡ προσφώνησις τοῦ δημάρχου πρὸς τὸν Δ. Ἑρρίκον, προσφέροντος τὰς κλίμα πόλεως. « Μεγαλειότατε, δὲν ἐκριννοβολήθη τριάκοντα δύο αἰτίαι· ἡ πρώτη εἶναι ὅτι μᾶλλον τὰ κανόνια. » Ἐγὼ εἶχα δῶα αἰτίας εἰς τὴν γραφῶν νέαν ἐπιστολήν· δηλαδὴ τριάκοντα ἑκτὰ ἀπὸ τὰς τοῦ δημάρχου, πλήν ἰσχυράς ἐκείνῃ πρώτῃ εἶναι, ὡς ἐν παρόδῳ τὸ ἀνέφερα, ἐτικυριεύεται πείνα διαβολικὴ· ἡ δευτέρα καὶ ὑπὸ τῆς τάξεως, ὅτι ἡ νέα αὕτη ἐπιστολὴ θὰ ἦτον ἀνάληψις καὶ παρὰφρασις τῆς πρεσβυτέρως ἀδελφῆς καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ἐπροχώρουν δι' αὐτῆς· τερον αἱ ὑποθέσεις μου· μάλιστα, ἦτον πιθανὸν ὁπισθοδρομήσουν.

Ἐπειτα, πότε ἐμελλε ν' ἀναγνώσθῃ ἡ δευτέρα αὕτη ἐπιστολὴ; τότε θεθαίως ὄχι, δὲν πλεόν σκότος, καὶ θὰ ἐχάνοντο πέντε ἢ ἑξ ὥραι· οἱ τοιοῦτοι καὶ τὴν αὐγὴν ἀκόμη, ποῖος ἡγγυατο ἐπὶ τῆς ἰστορίας ὡς ἐχθὲς καιρὸν ἡ νέα νὰ τὴν ἀναγνώσθῃ γεινηθῇ κίνδυνος μὴν ἰδῇ καὶ ὑποπτύσθῃ τὴν ἐπιστολήν.

Ἐραγα θεοὺ ὀλιγώτερον ἠδυνήθην, πάντως πολὺ διὰ τὴν θέσιν μου. Ἄδεται ὅτι οἱ ἱεροκρεμνοὶ τρέφονται μὲ μόνον τὸν ἀέρα· εἰς τὴν παρὰ τὴν δαίταν ἐγὼ ποτὲ δὲν ὑπεβλήθην, ἂν καὶ ἐρωτευθεῖς. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἔτρωγα διὰ νὰ ἐξῶν διὰ τὰ τρώγω. Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον νελθωμεν.

Ἀδυνατὼν νὰ λαλήσω μετὰ τῆς φίλης πρὸς αὐτὴν συχνάκις τὰ ἐκφραστικὰ ἐκεῖνα ὅσα οἱ παντὸς εἶδους συνένοχοι ἱεροκρεμνοὶ λάτσουν· ἐκεῖνη δὲ, ὄχι μόνον δὲν τὰ ἐλάττει, ἀλλὰ καὶ ἀνταπεκρίνεται μὲ ὅλην τὴν αὐτῆς ἀπονηρεύτου ἀθωότητος· διότι μ' ἐβλαπεν ἱερὰ τὴν, ἀλλ' ὡς ἀντιπρόσωπον τῆς θείας ἐλπίδας. Εἰς τὰ βλέμματα αὐτῆς ἐν τούτοις διακρίνεται ῥέσκεια καὶ πείσμα· ἐνόησα ὅτι, ἂν καὶ στρεψὲ τὴν πρώτῃν ἐπιστολήν, ἐπερίμενον ἦν ὅτι ἔτι καὶ ὀργίζετο κατ' ἐμοῦ διότι δὲν ἔτευσα. Ἄλλ' ὑπεκρίθην ὅτι μὲ διέφευγε!